

ler til at bekæmpe de skæve Anskuelse, de Anskuelse, der i sig selv, sete fra Folkets Enheds Standpunkt, maatte kunne betragtes som ufølelige, de Anskuelse, der altså meget blive ensidige Majoritetens til at den, der ser Forholdene i deres Helhed, kan optage dem som Folkemening." Deraf ville de Herrer se, at det Standpunkt i Opfattelsen af Forfatningen, som den høitærende Regjering og Mindretallet stiller sig paa, er det samme Standpunkt, som det danske Folks bedste og rene Demokrat har vedkjendt sig i den grundlovgivende Rigsforsamling. Det er, mine Herrer, altså let for dem, naar de ville se, at se, at det ikke er os, men dem, der have bragt noget Nyt ind i Forfatnings-spørgsmaalet. I disse Udtalelser af Tscherning ligger klart og tydeligt, at naar den ene af Folkerepresentationens Afdelinger vil tvinge sin Willie igjennem og gjøre ensidige Flertals Anskuelse gjældende, og den anden Afdeling — under de nuværende Forhold Landstinget — modsætter sig det, da maa Regjeringen støtte sig til Landstinget, ligesom den under modsatte Forhold maatte støtte sig til Folkethinget. Men tage vi nu det brændende Spørgsmaal, hvorom Striden egentlig dreier sig, nemlig hvorvidt Regjeringen skal samstemme med Kongen eller Folkethinget eller, om man vil, med Rigsdagen, da kan jeg ogsaa der bede de Herrer slaa op i den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger, og de ville der finde, hvad Indenrigsminister Bang, der, som de Herrer, der kjende Datidens Forhold, vide, var en af Folkepartiets populæreste Mænd, udtrede, den Gang daværende Godseier, Kammerherre Scavenius til Bjerslev opponerede mod det foreliggende Grundlovsudkast, fordi han befrygtede, at Kongen ikke ved sammes Gjennemførelse vilde opnaa den ham tiltænkte Indflydelse paa Landets fremtidige Styrelse. Kammerherre Scavenius havde blandt Andet udtalt, at det vilde blive Ministeriet, som væsentlig fik Sagens Afgjørelse i sin Haand. Derimod udtalte Bang Følgende, idet han tog Grundloven i Forsvar mod den af Kammerherre Scavenius udtalte Frygt: "Endnu synes det, at Ministeriet maatte forsvare sig imod, at det ved at vedkjende sig Udkastet skulde have vedkjendt sig den Anskuelse, at Ministrene skulde være Kongens Herrer. Jeg tror ikke, at dette Udkast i denne Henseende afviger fra enhver anden Forfatning i lignende Forhold og navnlig ikke fra den engelske. Det er vist, at efter den Grundanskuelse, hvorefter alle disse Forfatninger dannes, er Kongens Magt

egentlig nærmest den, der skal holde Rigs-vægtten vedlige. Det er navnlig af største Betydning at bedømme, hvo der kan kaldes til som Ministre at forestaa Landets Anliggender, og sædvanlig viser det sig, og ogsaa her har det maatte allerede viist sig, at det ikke just altid er de Mænd, som blive valgte til Ministre, som vilde være blevne valgte, hvis herom skulde vøteres i Rigsdagen". De Herrer se altså her, at det ved selve Forhandlingen af Grundloven ved de af Rigsdagen givne Fortolkninger af, hvad Udkastets Hensigt var, bestemt blev høvdet, at til Ministre ikke behøvedes at tages de Mænd, der vilde blive valgte, hvis Folkethinget eller Rigsdagen skulde vælge, men kun de Mænd, der havde Kongens Tillid, og han tilspøiede yderligere i Slutningen af sine Bemærkninger, at selv om det kunde tænkes, at en Ministers enkelte Anskuelse afvege fra Kongens, og denne maatte derom konfererede med Statsraadet, vilde i Vængden en Minister ikke kunne vedblive at fungere, naar han ikke samstemmede med Kongens Anskuelse. Men, mine Herrer, det er netop det, vi have, det er netop det, hvorved de tvinge den nuværende Regjering til at blive paa sin Plads, fordi den ikke kan vige for saa grundlovsstridige Fordringer. Naar man siger, at Nægtelsen af at erkjende Folkethingets Ret til at have nogen Indvirkning paa Ministeriets Sammensætning eller politiske Standpunkt er den nyere Tids Fordringer, at det Andet er en reaktionær Opfattelse, en ny reaktionær Grundlovsfortolkning, saa se de Herrer, hvor usand denne Paastand er, og de se, at den Fortolkning af Grundloven, vi opstille, og det politiske Standpunkt, som saavel Regjeringen som vi Andre staa paa, er det, der deles af Mænd, som have havt Hovedindflydelsen paa Grundlovens Givelse. Naar de dernæst, mine Herrer, ville læse Grundloven for selv deri — og kun deri — at finde Bevarelse af dette Spørgsmaal, saa vilde de virkelig heller ikke være i Tvivl om den, naar de søge den kun i Grundloven og ikke i Sætninger og Doktriner, som gennem politisk Agitation søges udbredte her i Landet. Der er et Affnit af Grundloven, mine Herrer, det er det tredje Affnit, som indeholder Noget, som kaldes Kongens Prærogativer, og man synes Alle at glemme, at disse Prærogativer i sin Tid bleve gjorte til Betingelse for Grundlovens Givelse. De være uangribelige af de Folket tildelte Rettigheder, og netop derfor blive de kaldte Kongens Forretigheder. Altså, mine Herrer, disse